

fesorji predavati niti ne znajo in da ne vedo več, kot je v skriptah napisano. Za nekatere »znanstvenike« se šušljaja, da imajo sila sumljive doktrate, ali celo, da imajo »politične doktrate«. Če bi jih postavili pred poštene izpitne komisije, ne bi napravili niti diplome.

Prepričan sem, da vodstvo univerze in kadri na njej te očitke dobro poznajo. Kako da vsega tega ne negirajo? Ali z molkom priznavajo, da je res tako, in s tem priznavajo tudi svojo nemoč, da bi zadeve uredili? Ali pa so tako vzvišeni in prepričani o svoji nedotakljivosti, da se ravnaajo po pregovoru »psi lajajo, karavana pa gre naprej«. Vendar pa je že čas, da dobimo na vsa vprašanja jasen odgovor. Univerza je tako pomembna družbena in nacionalna institucija, da bo družba podprla vsa pozitivna prizadevanja angažiranih ljudi na tej ustanovi. Ali naj res čakamo, da bodo

zadeve s svojo stihijsko dobronamer-nostjo reševali le študentje sami?!

Nihče ne zahteva od univerze, da nam bo dajala dobre direktorje — za njihovo delovno področje je namreč potrebno še marsikaj več in ne samo znanje. Nihče tudi ne zahteva, da bomo dobili iz visokošolskih zavodov visoko specializirane strokovnjake za razna posebna področja dela — za to se bodo usposobili kasneje. Toda od univerze zahtevamo, da nam da strokovnjake s solidnim, širokim, poglobljenim in povezanim strokovno — teoretičnim znanjem; znanjem, ki ga bodo diplomanti sposobni razvijati naprej bodisi kreativno bodisi s sprejemanjem novih znanj in novih spoznanj. Od vsake fakultete in od vsakega oddelka pričakujemo, da bodo dali študentu vse tisto znanje, kot so ga dolžni dati. Kdor tega znanja ni sposoben polno in smiselno osvojiti, naj ne dobi diplome. Diploma naj postane potrditev dejanske in ne samo formalne izobrazbe!

J. J.

KMEČKA POROKA

Ni da bi človek oporekal zamisli o kmečki poroki v Ljubljani. Tudi ne kaže podcenjevati dejstva, da bo kmečka poroka kaj kmalu postala najiminentnejša prireditve našega mesta, ki bo ponesla ugled in slavo Ljubljane daleč v svet. Prav je tudi, da naši časniki posvečajo izjemno pozornost tej prireditvi, prav je, da zasedajo razni odbori in se celo mestni organi ukvarjajo s kmečko poroko. O navdušenju proizvajalcev iz naših podjetij ni da bi govorili. V tej vsesplošni vnemi je pač treba videti resnost, požrtvovalnost, če ne že celo navdušenja. Bili bi vsekakor odljudni pustuhi, če bi odrekli delovnemu človeku pravico, da se ob

slavnostnem sprevedu kmečke poroke vsaj za hip spomni na svoj kmečki (bajtarski) rod in v občem veselju pozabi na tegobe življenja. In zakaj se ne bi naše mesto nališpalo in zakaj ne bi desetisoči spremljali mladoporočence v novo življenje? Vse prav in lepo.

Je pa nekaj, kar moti človeka. Kako to, da nismo sposobni priklicati v življenje kulturno-umetniškega dogodka, ki bi našemu mestu dal značaj višje duhovne vrednosti, kot pa jo zmoreta dati kmečka poroka ali športni dogodek? Bili so časi in bili so pisci, ki so sanjali o Ljubljani kot o novih Atenah. Bili so predlogi in ideje iz vrst kulturnih ustvarjalcev in delavcev, ki so od osvoboditve dalje poskušali ustvariti v našem mestu kulturne in umetniške prireditve z visoko in duhovno pomembno naravo. Žal so vsi načrti omahnili pred nerešljivim vprašanjem denarja. In zdaj še tisto malo, kar se dogaja v kulturni sferi, počasi krni. Sredstev ni, zanimanje pa počasi usiha. Pičel obisk Pregljeve razstave sodi med prave in resnične kulturne škandale. Stoletnico Riharda Jakopiča slavimo s spominom na porušeni mojstrov paviljon. In vrsta izvrstnih koncertov, slikarskih razstav, gledaliških in filmskih predstav postaja žrtev naše brezbriznosti. Kje je naša kulturna zavest in kje je duhovno prebujeni človek? Nekoč smo ponavljali misel, da bodi knjiga cenejša od kruha. In danes? Zdi se, da se sramujemo tega gesla, saj smo spoznali, da sta trgovanje in rentabilnost čarobni besedi, ki nas vodita v svet stvari in potrošnje. V svet duhovne in moralne brezobveznosti.

Ne gre zato, da bi nasprotovali kmečki poroki. Samo vprašujemo, kako blizu smo že trenutku, ko bo zamagalo načelo Panem et circenses?

SLOVENCİ IN KULTURA

O kulturi razpravljamo Slovenci z nenavadno vneto že od nekdaj. Danes najbrž veliko bolj kot kdaj prej. In to razpravljanje o kulturi je zmerom usodno, a, žal, samo v načelih, zraščeno, kot roke k telesu, s čimerkoli zunaj kulture, s politiko, ideologijo, ekonomiko, civilizacijskimi dilemami sprtih generacij, s študentskimi nemiri, z revolucijo (bivšo in prihodnjo), s tradicijo in avantgardo in poleg tega še s slovenstvom kot posebno kategorijo, ki je hkrati vse naštetu in še nekaj drugega, česar nihče ne more najti, celo definirati ne. Vsaj ne v sprejemljivi obliki.

In tako smo se znašli v situaciji, ko drug drugega o nečem prepričujemo, ne da bi kdorkoli kogarkoli poslušal. Težaven posel bi imel vsakdo, kdor bi skušal iz tega razpravljanja izkopati nekaj skupnih osnov in jih potem ponuditi v javno razpravo, vsaj kot minimalno možnost, da bi se kdaj utegnili tudi o čem pogovoriti.

Tudi če stečemo (z rahlo rdečico na obrazu) *mimo* takih gesel, kot so »kultura mora postati last slehernega občana... kultura ukinja posredništvo med človekom in rezultati njegovega dela... brez kulture ni samoupravljanja... več kulture tudi v poslovno in zasebno življenje... brez kulture ni napredka... itd.«, nam vendarle ostaja, čisto na dnu naše stare vzgoje, nekakšen občutek, da je to zadevo s kulturo le treba jemati vsaj na pol resno.

In take napol resne razprave o kulturi poslušamo na raznih shodih, v naših zakonodajnih telesih, prebieramo jih v razpravah raznih teoretikov in praktikov kulture, ne da bi vedeli, pri čem pravzaprav smo. Ko pripravljamo zakon o kulturi, tehtamo, kaj bi bilo primernejše: obdavčitev (dodatna seveda) alkohola, tu-